

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Hellebeks Harpe

Citation: Baggesen, Jens: "Hellebeks Harpe", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid58286/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Tanken sig taber i dig! Ombyldret af Alpernes Tordner,
 Høit paa Toppen af steilt optaarneede Fjeld, og paa Randen
 Af den brat i dybeste Mulm hvulvbrusende Afgrund,
 Griber usynlig din Haand mit i fryd henrivende Hjerte!
 O! hvor forspinder deri hver sandseelig Kytt! hvor ophøiet
 Tændes af Himmels Jld hver følelse! Skaber! her staaer jeg
 Tabt paa et fæng af dit Mit, og oprækker til dig mine

Hænder:

Vil du, Algode! engang, naar mit Jordiske smuldrer, opholde
 Denne tilbedende Deel af mit Jeg, som troer dig, og
 haaber

Herre! Du vil! Din Villie skeer, i mig, som i Himlen!
 Du, du lever i denne min Ven! Du bed, og min Siæl bad
 Liv og U dødelighed! Døe, Død! men i Gravens Taushed,
 Dybt i det dæveste Mulm, hvor Thumtimmerne tie, hvor
 Urims

Stemmer ei trængte sig ind, hvor de hellige Kamper om
 Altret

Sluktes, og Alteret sank, og den Bog, din Evighed opstog,
 Solmillionernes, luft henrullede -- funkler din Jldornis
 Dig gienstraalende Glimt. forgaaer og Jorden og Himlen,
 Styrttes i Chaos tilbage mit Støv, og den syulige Skabning,
 Sluktes dog aldrig, o Gud! den Gnist, som din evige Godhed
 Tændte til Ven i Tilbederens Haab, som lyder, og troer dig.

Hellebecks Harpe.

Sapphist Dde til Ernst, Greve af Schimmelmänn.

Schimmelmänn, din Kyra jeg fandt (o Held mig!)
 Skult i Løv, nedfalden af Helas Steenteeg,
 Hvor du Selv ophængte den, da du paa tog
 Danias forforg;

Solom lig, som, født til Homers og Maros
Mellenrang, opofred den anden Laugreen
Patriothelmedigen for den første
Borgernes Eegfrands:

See, han bortgang Eyren, og fulgte Pallas
Uden Klang, tausfridende hen, hvor Visdoms
Raad, og Rettærd fordreides, og din Redning,
Synkende Cecrops!

Saa min Helt (jeg saae det, o troe mig, fremtid!)
Rundt omsmilt, gudvinket, i Musers Chordands,
Krandsen nær, høit faldet af selv' Apollion,
Sted af Gudinders

Javn sig løs, manddommeligstolt, med Heimods
Hele Kraft undvigende Himlens Troldom!
Dannemark! dig, dig han kun saae! Herafles
Vinked Arete.

Eyren flug ophængt, mens en Taare smilkrandt,
Jilte bort Halvguden; i Eyrens Sted han
Aflød Statselvaaget, og hialp med Bernstorff
Frederiks Fredsift

Giennem Jordstikelsvælg, mens Europa rundtom
Stat paa Stat nedhvirvledes i din Malsfrøm,
Friheds Syndflodhav! Men fra Helas Eeg faldt
Eyren, og sukked.

Jeg den fandt, dugrustet hver Streng, dens Tvehorn
Løvomsoet, muldfugtet, endnu dog Klangfuld!
Schimmelman! misund mig den ei! Min Andagts
Helligste Høisang,